

Sygn. akt V Ca 869/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO	SSO Adam Simoni
Protokolant: Tomasz Kluz	

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2018 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A w B.

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 5 września 2017 r., sygn. akt XI C 1649/16

oddala apelację

SSO Adam Simoni

Sygn. akt: V Ca 869/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 marca 2018 r.

Wyrokiem z dnia 5 września 2017 r., sygn. akt: XI C 1649/16 Sąd Rejonowy w Rzeszowie w sprawie z powództwa (...) S.A. w B. przeciwko A. K. o zapłatę kwoty 9.946,89 zł zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9,02 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 3 listopada 2016 r do dnia zapłaty (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1,37 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3).

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o ustalenia faktyczne i dokonane w oparciu o te ustalenia rozważania prawne wskazane w uzasadnieniu zalegającym na k. 103-115 akt sprawy.

Od powyższego wyroku powód wniósł apelację zaskarżając wydany wyrok w części tj w pkt 2 w zakresie oddalenia przez Sąd I Instancji powództwa w kwocie 712 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 3 listopada 2016 r do dnia zapłaty oraz pkt 3, w której zarzucił Sądowi Rejonowemu:

I. Naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, skutkujący nieprawidłowym uznaniem, że roszczenie powoda w zakresie opłaty przygotowawczej nie zostało wykazane,

II. Naruszenie art. 385 (1) § 1 i 2 kc w zw z art. 353 (1) kc w zw z art. 385 (2) kc poprzez przyjęcie przez Sąd I Instancji, że w umowie wiążącej strony doszło do naruszenia wskazanych przepisów w sytuacji pełnej akceptacji przez pozwanego warunków umowy w tym opłaty przygotowawczej oraz w sytuacji, gdy postanowienia umowy nie zawierają klauzul abuzywnych, ani nie kształtują obowiązków konsumenta sprzecznie z dobrymi obyczajami i nie naruszają rażąco interesów konsumenta oraz wobec ingerencji w stosunek umowny pomimo wyraźnej zgody pozwanego na poniesienie opłaty przygotowawczej.

Powód w oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie na swoją rzecz dodatkowej kwoty 712 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 3 listopada 2016 r do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych za obie instancje lub ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim w pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy zauważa, że funkcją apelacji wniesionej w postępowaniu uproszczonym nie jest ponowne rozpoznanie sprawy, lecz wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd I instancji. Sąd apelacyjny w postępowaniu uproszczonym ocenia jedynie trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia w ramach sformułowanych zarzutów z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego (uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN – zasada prawna z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55). Zgodnie z art. 505⁹ § 1 kpc apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach dotyczących naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy za bezzasadne należało uznać podnoszone przez apelującego powoda zarzuty zarówno co do naruszenia przepisów prawa materialnego jak i przepisów postępowania.

Podnieść należy, że analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów wskazuje, iż zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 k.p.c. jest całkowicie niezasadny i bezpodstawny. Sąd Rejonowy oparł się bowiem na prawidłowo przeprowadzonych dowodach, z zachowaniem wymagań dotyczących źródeł dowodzenia oraz zasady bezpośredniości i dokonał ich oceny bez naruszenia zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002 r. sygn. akt II CKN 572/99). Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Brak logiki we wnioskowaniu na podstawie zebranych dowodów lub wykroczenie we wnioskowaniu poza te granice albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, daje podstawę do przyjęcia, że przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r. sygn. akt II CKN 817/00). Ponadto, dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1

k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2001 r. II CKN 588/99). W okolicznościach przedmiotowej sprawy powód, w ramach zarzutów apelacji, przeciwstawia ustaleniom poczynionym przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, z uwzględnieniem zasad orzekania, własne twierdzenia, które stanowią jedynie polemikę ze słusznie i właściwie przeprowadzoną oceną dowodów w sprawie, dokonanych w oparciu o nie ustaleń i przyjętą ich prawną oceną. Nie można zatem uznać za trafny zarzut dotyczący naruszenia art. 233 § 1 kpc.

Za bezzasadne należało uznać zarzuty w przedmiocie naruszenia przepisów prawa materialnego w sposób wykazany przez apelującego. Słusznie Sąd I Instancji stwierdził, iż w okolicznościach przedmiotowej sprawy postanowienia umowy dotyczące między innymi opłaty przygotowawczej w sposób rażąco naruszają interesy konsumenta (powoda w niniejszym postępowaniu) i stanowią wyraz nierówności stron tego stosunku zobowiązanego, ponieważ kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Za przyjęciem powyższego stanowiska niewątpliwie przemawiają przytoczone przez Sąd Rejonowy orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Warszawie w postaci wyroku z dnia 27 stycznia 2011 r, VI ACa 771/10, wyroku z dnia 14 września 2011 r, VI ACa 291/11 czy też wyroku z dnia 14 grudnia 2010r, VI ACa 487/10 – które tutejszy Sąd Odwoławczy podziela. W konsekwencji podnieść należy, że brak było podstaw do uwzględnienia żądania apelującego w zakresie zasądzenia od pozwanego kwoty w wysokości 712 zł.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

SSO Adam Simoni